

העיר בְּאֵר שֶׁבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה. בְּאֵר שֶׁבַע, בְּאֵרָה דִּי־צַחֲקָה הוּא, וְכֹלָא חַד מְלָה הוּא.

רַבִּי אֲבָא אָמַר, (ויקרא כ"ו) וְיִסְרְתִי אֶתְכֶם אִף אֲנִי שֶׁבַע עַל חַטָּאתֵיכֶם. וְיִסְרְתִי אֶתְכֶם, עַל יָדָא דְמִמְנָן אַחֲרֵינוּן, כְּמָה דְאוּקְמוּהָ. אִף אֲנִי, הָא אֲנָא אֲתַעֲרַר לְקַבְּלֵיכוּ. הָא שֶׁבַע, לְאַתְעֲרָא עֲלֵיכוּ.

תָּא חֲזִי, רַחֲמֵי מוֹתָא עֲלָאָה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּיִשְׂרָאֵל, לְמַלְכָּא דְהוּהָ לִיהָ בַר יַחֲדָאִי, וְהוּהָ חֲטִי קָמִי מַלְכָּא, יוֹמָא חַד סָרַח קָמִי מַלְכָּא, אָמַר מַלְכָּא, כָּל הַנִּי יוֹמִין אֶלְקִינָא לָךְ, וְלֹא קִבַּלְתָּ. מִכָּאן וְאֵילָךְ חֲמִי מָאִי אַעֲבִיד לָךְ, אִי אֲתַרִּיךְ לָךְ מִן אַרְעָא, וְאַפִּיק לָךְ מִמְלַכּוּתָא, דִּילְמָא יְקוּמוּן עֲלֵךְ דּוּבֵי חַקְלָא, אוּ זְאֲבֵי חַקְלָא, אוּ לִסְטִין, וְיַעֲבֵרוּן לָךְ מַעֲלָמָא. מַה אַעֲבִיד. אָלָא אֲנָא וְאַנְתָּ גִיפּוּק מֵאַרְעָא.

כִּךְ אִף אֲנִי, אֲנָא וְאַנְתָּ גִיפּוּק מֵאַרְעָא (אף אני וְאַנְתָּ גִיפּוּק בְּגִלוּתָא וְגִיפּוּק בְּחַדָּא). כִּךְ אָמַר קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, יִשְׂרָאֵל מַה אַעֲבִיד לְכוּ, הָא אֶלְקִינָא לְכוּ, וְלֹא אַרְפִּיתוּ אוּדְנֵיכוּ, הָא אִי־תִינָא עֲלֵיכוּ מְאִרֵי תְרִיסִין, מְאִרֵי טַפְסִין, לְאַלְקָאָה לְכוּן, וְלֹא שְׁמַעְתוּן. אִי אַפִּיק לְכוּ מֵאַרְעָא לְחוּדְכוּן, דְחִילְנָא עֲלֵיכוּ מִכְּמָה דּוּבִין, מִכְּמָה זְאֲבִין, דִּיקוּמוּן עֲלֵיכוּ, וְיַעֲבֵרוּן לְכוּ מַעֲלָמָא. אֲבַל מַה אַעֲבִיד לְכוּן, אָלָא אֲנָא וְאַתּוּן גִּיפּוּק מֵאַרְעָא, וְנַהֲךְ בְּגִלוּתָא.

הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְיִסְרְתִי אֶתְכֶם לְמַהֲךְ בְּגִלוּתָא. וְאִי תִימְרוּן דְאַשְׁבוּק לְכוּן, אִף אֲנִי עִמְכוּן. שֶׁבַע עַל חַטָּאתֵיכֶם, דָּא שֶׁבַע דִּיתְתַּרְךְ עִמְכוּן, וְאַמְאִי. עַל חַטָּאתֵיכֶם. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה ג) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שִׁלְחָה אִמְכֶם. אָמַר קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֲתוּן גְּרַמְתוּן, דְאַנָּא אֲתִם גְּרַמְתִּם שְׁאֲנִי וְאַתִּם לֹא נְדוּר (בְּאַרְזֵי) בְּעוֹלָם (גְּרַשׁ מִהָאָרֶץ) מִהָעוֹלָם, הָרִי הַגְּבִירָה יִצְאָה מִהִכְלָה

העיר בְּאֵר שֶׁבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה. בְּאֵר שֶׁבַע, בְּאֵרָה דִּי־צַחֲקָה הוּא, וְכֹלָא חַד מְלָה הוּא.

רַבִּי אֲבָא אָמַר, וְיִסְרְתִי אֶתְכֶם אִף אֲנִי שֶׁבַע עַל חַטָּאתֵיכֶם. וְיִסְרְתִי אֶתְכֶם, עַל יְדֵי מְמַנִּים אַחֲרֵים, כְּמוֹ שְׁבַאֲרוּהָ. אִף אֲנִי, הָרִינִי מִתְעוֹרֵר כְּנִגְדְכֶם, וְהָרִי שֶׁבַע לְהַתְעוֹרֵר עֲלֵיכֶם.

בֵּא רָאָה אֶת הָאֲהָבָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל. לְמַלְךְ שֶׁהָיָה לוֹ בֶּן יַחֲדָאִי, וְהָיָה חוֹטֵא לְפָנָי הַמֶּלֶךְ. יוֹם אֶחָד סָרַח לְפָנָי הַמֶּלֶךְ, אָמַר הַמֶּלֶךְ: כָּל הַיָּמִים הִלְלוּ הַלְקִיתִי אוֹתְךָ וְלֹא קִבַּלְתָּ. מִכָּאן וְאֵילָךְ רָאָה מַה אַעֲשֶׂה לָךְ; אִם אֲגַרֵשׁ אוֹתְךָ מִן הָאָרֶץ וְאוֹצִיא אוֹתְךָ מִן הַמְּלַכּוּת, אוּלַי יְקוּמוּ עֲלֵיךְ דְבֵי הַשְּׂדֵה, אוּ זְאֲבֵי הַשְּׂדֵה, אוּ לִסְטִים, וְיַעֲבִירוּ אוֹתְךָ מִן הָעוֹלָם. מַה אַעֲשֶׂה? אָלָא אֲנִי וְאַתָּה נִצָּא מִן הָאָרֶץ.

כִּךְ אִף אֲנִי, אֲנִי וְאַתָּה נִצָּא מִן הָאָרֶץ וְאִף אֲנִי וְאַתָּה נִלְךְ בְּגִלוּת וְנִצָּא יַחַד. כִּךְ אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: יִשְׂרָאֵל, מַה אַעֲשֶׂה לְכֶם? הָרִי הַלְקִיתִי אֶתְכֶם וְלֹא הִרְפַּנְתֶּם אוֹזְנֵיכֶם. הָרִי הִבַּאתִי עֲלֵיכֶם בְּעֲלֵי מְגִנִּים, בְּעֲלֵי חִבְלָה, לְהַלְקוֹת אֶתְכֶם, וְלֹא שְׁמַעְתֶּם. אִם אוֹצִיא אֶתְכֶם מִן הָאָרֶץ לְבַדְכֶם, אֲנִי פּוֹחַד עֲלֵיכֶם מִכְּמָה דְבֵים, מִכְּמָה זְאֲבִים שְׁקוּמוּ עֲלֵיכֶם וְיַעֲבִירוּ אֶתְכֶם מִן הָעוֹלָם. אֲבַל מַה אַעֲשֶׂה לְכֶם? אָלָא אֲנִי וְאַתֶּם נִצָּא מִן הָאָרֶץ וְנִלְךְ לְגִלוּת.

זֶהוּ שְׁפָתוֹב וְיִסְרְתִי אֶתְכֶם, לְלַכַּת בְּגִלוּת. וְאִם תֹּאמְרוּ שְׁאֲעֻזֹב אֶתְכֶם - אִף אֲנִי עִמְכֶם. שֶׁבַע עַל חַטָּאתֵיכֶם - זוֹ שֶׁבַע שְׁתַּתְּגַרְשׁ עִמְכֶם. וְלָמָּה? עַל חַטָּאתֵיכֶם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ישעיה ג) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שִׁלְחָה אִמְכֶם. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: הָרִי הַגְּבִירָה יִצְאָה מִהִכְלָה

וְאֵתוֹן לֹא נִידוּר (ס"א בְּאֶרְעָא) בְּעֵלְמָא (נ"א נְמִרוּד ס"א) מְאֶרְעָא (מְעֵלְמָא). הָא מְטְרוּנִיתָא נְפִקַת מֵהֵיכְלָה עֲמֻכוֹן, הָא אֶתְחַרְב כְּלָא, הֵיכְלָא דִילִי וְדִלְכוֹן אֶתְחַרְב. דְּהָא לְמִלְפָּא לֹא אֶתְחַזִּי הֵיכְלָא, אֶלְא כַד אִיהוּ עָיִיל עִם מְטְרוּנִיתָא. וְחֲדוּה דְמִלְפָּא לֹא אֶשְׁתַּכַּח.

אֶלְא בְּשַׁעְתָּא דְעָאל בְּהֵיכְלָא דְמְטְרוּנִיתָא, וְאֶשְׁתַּכַּח בְּרֵהָא עֲמָה בְּהֵיכְלָא, חֲדָאן כְּלָהוּ כְּחֲדָא. הַשְׁתָּא דְלֹא אֶשְׁתַּכַּחוּ בְּרֵא וּמְטְרוּנִיתָא, הָא הֵיכְלָא חֲרִיבָא מְכֵלָא. אֶלְא אֲנָא מַה אַעֲבִיד. אֶף אֲנָא עֲמֻכוֹן. וְהַשְׁתָּא אֶף עַל גַּב דִּישְׂרָאֵל אִינְהוּ בְּגִלוּתָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶשְׁתַּכַּח עֲמָהוֹן, וְלֹא שְׂבִיק לֹוֹן, דְּכַד יִפְקוֹן, יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יְתוּב עֲמָהוֹן. דְּכֶתִיב, (דְּבָרִים ל) וְשָׁב יְיָ אֶלְהֵיךָ, וְשָׁב יְיָ אֶלְהֵיךָ וְדָאִי. וְהָא אֶתְמַר.

רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזִלִּי בְּאֶרְחָא, אַעֲרַעוּ בְּהֵהִיא מְעַרְתָּא בְּחַקְלָא. אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא לְרַבִּי יוֹסִי, הָאִי דְכֶתִיב, (דְּבָרִים כח) אֶלְה דְּבָרִי הַבְּרִית וְגוֹ', מִלְּבַד הַבְּרִית. מָאִי דְבָרִי הַבְּרִית. דְּבָרִי גְבוּרָה (ס"א הָאֵלֶּה) מִיִּבְעֵי לִיָּה. אָמַר לִיָּה הָא אוּקְמוּהָ, הִלְלוּ מִפִּי הַגְּבוּרָה, וְהִלְלוּ מִפִּי עֲצֻמוֹ שֶׁל מוֹשֶׁה, וְהָא אֶתְמַר.

תָּא חֲזִי, אֵלִין וְאֵלִין דְּבָרִי הַבְּרִית הוּוּ, (דף קט"ו ע"ב) דָּאֶף עַל גַּב דְּמִפִּי הַגְּבוּרָה הוּוּ מְלִין. מְלִי בְרִית הוּוּ, דְּהָא טַב וּבִיש בִּיה תְּלִין. טַב דָּאֶתִי מְצַדִּיק. בִּיש דָּאֶתִי מִן דִּינָא. דִּינָא, מְאֶתֶר דְּדִינָא, וְהִינּוּ צֶדֶק. וְצַדִּיק וְצֶדֶק בְּרִית אִינּוּן, בְּרִית אַקְרוּן. וְעַל דָּא, מְלִין אֵלִין, מְלִי בְרִית אִינּוּן. וְקָשִׁיר בְּרִית כְּחֲדָא. וּבְגִינִי כְּחֲדָא זְכוּר וְשְׁמוֹר, קָשִׁיר כְּחֲדָא. זְכוּר בְּיוֹם, שְׁמוֹר בְּלִילָה. הָא בְּרִית כְּחֲדָא, וּבְגִין כְּחֲדָא בְּרִית וְדָאִי, דְּבָרִי הַבְּרִית נִינְהוּ. וּבְכָל אֶתֶר בְּרִית בְּאֶתֶר דָּא אִיהוּ.

עֲמֻכְס. הָרִי הַפֶּל נְחָרְב, הֵהִיכַל שְׁלִי וְשְׁלֶכְס נְחָרְב. שְׁהָרִי לְמִלְךָ לֹא רָאוּי הֵיכַל אֶלְא כְּשֶׁהוּא נְכַנְס עִם הַגְּבִירָה. וְשִׁמְחַת הַמֶּלֶךְ אִינְה נִמְצָאֶת.

אֶלְא בְּשַׁעְה שְׁנַכְנַס לְהֵיכַל הַגְּבִירָה, וְנִמְצָא כְּנֵה עֲמָה בְּהֵיכַל, כְּלָם שְׁמַחִים כְּפֶאֶחֶד. עֲכָשׁוּ שְׁאִין נִמְצָאִים הַבֵּן עִם הַגְּבִירָה, הָרִי הֵהִיכַל חָרַב מֵהַפֶּל. אֶלְא אֲנִי מַה אַעֲשֶׂה? אֶף אֲנִי עֲמֻכְס. וְעָכְשׁוּ, אֶף עַל גַּב שְׁיִשְׂרָאֵל הֵם בְּגִלוּת, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא עֲמָהם וְלֹא עוֹזֵב אוֹתָם. שְׁפֹאֲשׁוּר יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב עִמָּם, שְׁפֹתוּב (דְּבָרִים ל) וְשָׁב ה' אֶלְהֵיךָ, וְשָׁב ה' אֶלְהֵיךָ וְדָאִי, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ, נִפְגְּשׁוּ בְּאוֹתָהּ מְעַרָה בְּשַׁדָּה. אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא לְרַבִּי יוֹסִי, זֶה שְׁכֵתוּב (שם כח) אֶלְה דְּבָרִי הַבְּרִית וְגוֹ', מִלְּבַד הַבְּרִית. מַה זֶה דְּבָרִי הַבְּרִית? דְּבָרִי גְבוּרָה (הָאֵלֶּה) הִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת! אָמַר לוֹ, הָרִי פְרָשׁוּהָ, הִלְלוּ מִפִּי הַגְּבוּרָה, וְהִלְלוּ מִפִּי עֲצֻמוֹ שֶׁל מוֹשֶׁה, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

בְּא רָאָה, אֶלְה וְאֶלְה הָיוּ דְּבָרִי הַבְּרִית. שְׁאֶף עַל גַּב שְׁהַדְּבָרִים הָיוּ מִפִּי הַגְּבוּרָה - דְּבָרִי בְרִית הָיוּ, שְׁהָרִי טוֹב וְרַע תְּלוּיִים בּוֹ. הַטוֹב שְׁבָא מְצַדִּיק, וְהָרַע שְׁבָא מִן הַדִּין. הַדִּין מִמְקוֹם הַדִּין, וְהִינּוּ צֶדֶק. וְצַדִּיק וְצֶדֶק הֵם בְּרִית, וְנִקְרְאִים בְּרִית. וְלִכְּן מְלִים אֵלוּ דְּבָרִי בְרִית הֵן, וְקָשִׁיר הַבְּרִית כְּפֶאֶחֶד. וּמִשׁוּם כְּחֲ זְכוּר וְשְׁמוֹר קָשׁוּרִים כְּפֶאֶחֶד. זְכוּר בְּיוֹם, שְׁמוֹר בְּלִילָה. הָרִי בְרִית כְּפֶאֶחֶד, וּמִשׁוּם כְּחֲ בְרִית וְדָאִי, דְּבָרִי הַבְּרִית הֵם. וּבְכָל מְקוֹם הַבְּרִית הִיא בְּמְקוֹם הַזֶּה.

אמר רבי חייא, ודאי הכי הוא, ובגין כן שבת דאיהו זכור ושמור, אקרי ברית. דכתיב, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם. וכלא מלה חד, ואתר דא, אקרי ברית בכל אתר.

תא חזי, כתיב ונתתי שלום בארץ, הוא יסוד, דאיהו שלמא דארעא, שלמא דביתא, שלמא דעלמא. ויפתי אתכם אף אני שבע. מאי ז'. דא צדק. הא ודאי ברית, ובגין כן דברי הברית ניהו.

אמר רבי יוסי כתיב. (ויקרא כ"ז) ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם וגו'. ואף גם זאת, ואף, כמה דאת אמר, אף אני. גם, לרבות פנסת ישראל, דאקרי זאת, דלא שבקת לון לעלמין. בהיותם בארץ איביהם, בהיותם כלא כחדא. לא מאסתים ולא געלתים בגין דלא אתחבר בהו. להפר בריתי אתם, דאי לא אפרוק להו, הא בריתי פליג, ובגין כן להפר בריתי אתם.

אמר רבי חייא, אנא שמענא מלה חדתא, דאמר רבי אלעזר לא מאסתים ולא געלתים לכלתם, לא הפיתים ולא הרגתים לכלותם מיבעי ליה. אלא לא מאסתים ולא געלתים, מאן דסאני לאחרא מאיס הוא לקבליה, וגעלא הוא בגיעולא קמיה. אבל הכא, לא מאסתים ולא געלתים. מאי טעמא. בגין דחביבותא דנפשאי בינייהו. ובגינה כלהו חביבין גבאי, הדא הוא דכתיב לכלתם לכלתם פתיב, חסר וי"ו, בגינה לא מאסתים ולא געלתים, בגין דאיהי רחיקתא דנפשאי, רחיקותא דילי גבהא.

לבר נש דרחים אתתא, והוות דיירא בשוקא דאדם שאוהב אשה, והיתה גרה בשוק של בורסקים, אם

אמר רבי חייא, ודאי כן זה, ומשום כן שבת, שהיא זכור ושמור, נקראת ברית, שכתוב (שמות לח) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם. והפל דבר אחד, והמקום הזה נקרא ברית בכל מקום.

בא ראה, כתוב ונתתי שלום בארץ, הוא יסוד, שהוא שלום הארץ, שלום הבית, שלום העולם. ויפתי אתכם אף אני שבע. מה זה שבע? זה צדק. הרי ודאי הברית, ומשום כן דברי הברית הם.

אמר רבי יוסי, כתוב ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם וגו'. ואף גם זאת, ואף - כמו שנאמר אף אני. גם - לרבות פנסת ישראל שנקראת זאת, שלא עזבת אותם לעולמים. בהיותם בארץ איביהם - בהיותם הכל כאחד. לא מאסתים ולא געלתים - כדי שלא אתחבר עמם. להפר בריתי אתם - שאם לא אפדה אותם, הרי בריתי מתחלקת. ומשום כן, להפר בריתי אתם.

אמר רבי חייא, אני שמעתי דבר חדש, שאמר רבי אלעזר, לא מאסתים ולא געלתים לכלתם, לא הפיתים ולא הרגתים לכלתם היה צריך להיות! אלא לא מאסתים ולא געלתים - מי ששונא מישהו אחר, הוא מאוס כנגדו, ומגעיל בגעל לפניו. אבל כאן, לא מאסתים ולא געלתים. מה הטעם? משום שחביבות נפשי ביניהם, ובגללה כלם חביבים עבורי. זהו שכתוב לכלתם. לכלתם פתיב, חסר וי"ו, בגללה לא מאסתים ולא געלתים, משום שהיא אהבת נפשי, אהבתי אצלה.

היא לא היתה שם, לא היה נכנס

דבורסקי, אי לא הוות היא תמן, לא עייל בה לעלמין. פיון דהיא תמן, דמי בעינוי כשוקא דרוכלי, דכל ריחין דעלמין טבין אשתכחו תמן.

אוף הקא, ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם, דאיהו שוקא דבורסקי, לא מאסתים ולא געלתים. ואמאי. לכלתם. בגין פלתם, דאנא רחימנא לה, דאיהי רחימתא דנפשאי, דשריא תמן, ודמי עלי ככל ריחין טבאן דעלמא, בגין ההיא כלה דבגווייהו. אמר רבי יוסי, אלו לא אתינא הקא, אלא למשמע מלה דא דיי.

פתח ואמר, (מלאכי א) בן יכבד אב ועבד אדניו. בן יכבד אב, כמה דאת אמר (שמות כ) כבד את אביך ואת אמך, ואוקמוה, במיכלא ומשתניא ובכלא. האי בחייו דאתחייב ביה. בתר דמית, אי תימא הא פטור מניה הוא, לאו הכי. דאף על גב דמית, אתחייב ביקריה יתיר, דכתוב כבד את אביך. דאי ההוא ברא אזיל בארץ תקלא, ודאי מבזה לאבוי הוא, ודאי עביד ליה קלנא.

ואי ההוא ברא אזיל בארץ מישר, ותקין עובדוי, ודאי דא אוקיר לאבוי, אוקיר ליה בהאי עלמא גבי בני נשא, אוקיר ליה בההוא עלמא, גבי קדשא בריהו הוא. וקודשא בריהו הוא חייס עליה, ואותיב ליה בכורסייא דיקריה. ודאי בן יכבד אב.

בגון רבי אלעזר, דאיהו אוקיר ליה לאבוי בהאי עלמא, ובההוא עלמא השתא אסגי שבחא דרבי שמעון בתרין עלמין, בהאי עלמא, ובההוא עלמא יתיר מחייו. דזכה לבנין קדישין, ולגזעין קדישין. זפאין אינון צדיקייא, דזפאן לבנין קדישין, לגזעין קדישין. עלייהו אתקרי, (ישעיה סא) כל ראייהם

לשם לעולמים. פיון שהיא שם, דומה בעינוי כמו שוק של רוכלים, שכל הריחות של עולמות טובים נמצאים שם.

אף כאן, ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם, שהוא שוק של בורסקים, לא מאסתים ולא געלתים, ולמה? לכלתם. בשביל פלתם, שאני אוהב אותה, שהיא אהובת נפשי, ששורה שם, ודומה עלי כמו כל הריחות הטובים של העולם משום אותה הפלה שפתוכם. אמר רבי יוסי, אלו לא באנו לכאן אלא לשמע את זה - די לי.

פתח ואמר, (מלאכי א) בן יכבד אב ועבד אדניו. בן יכבד אב, כמו שנאמר (שמות כ) כבד את אביך ואת אמך, ופרשוה, במאכל ובמשתה ובכל. זה בחייו שהתחייב בו. אחר שמת, אם תאמר הרי הוא פטור ממנו - לא כן. שאף על גב שמת, התחייב בכבודו יתיר, שפתוב כבד את אביך. שאם אותו הבן הולך בדרך עקשת, ודאי שהוא מבזה את אביו, ודאי שעושה לו קלון.

ואם אותו הבן הולך בדרך ישרה, ומתקן את מעשיו, ודאי שזה מכבד את אביו, מכבד אותו באותו העולם אצל בני אדם, מכבד אותו באותו העולם אצל הקדוש ברוך הוא. והקדוש ברוך הוא חס עליו ומושיב אותו בכסא כבודו. ודאי בן יכבד אב.

כמו רבי אלעזר שמכבד את אביו בעולם הזה ובאותו העולם, עכשו מתרבה כבודו של רבי שמעון בשני עולמות - בעולם הזה, ובאותו העולם יתיר אשר בחייו. שזכה לבנים קדושים ולגזעים קדושים. אשרי הצדיקים שזוכים לבנים קדושים, לגזעים קדושים.